

— Нека сж щастливи, братко, — отвърна тя. Тѣхното шастие е нашата радостъ посемсега!

— Тѣй е, сестро! — отвърна той и пакъ замълча.

... Где на тѣхнитѣ години, той можеше да излѣзе, на луната да се порадва... Все събрания по възстания да мислятъ; все преследвания отъ каймакани и шпиони, до като най-подиръ свѣта съ главата се обърна и България си отдѣхна. По-послѣ... И спомни си той ония бурни дни, по свалянето на княза; скитанията си изъ безпредѣлна Русия... И кога той си спомни за ония дълги години, прекарани изъ Петербургъ и Москва — нѣкаква сладка тжга му обзе душата. На ли тамъ той започна да чете книгитѣ, които му разкриха тайнитѣ на човѣшката мисль? На ли тамъ той за пръвъ пжть влѣзе между хора, които обичаха да четатъ и да мислятъ? И обикна книгата, като добъръ другаръ! Има ли по-добъръ другаръ отъ добра книга? А ония смирени млади хора, на безкрайна Русия, които забравяха себе си, да бждатъ полезни на другитѣ... И спомни си той, за ношнитѣ кржжоци, гдето дългитѣ зимни вечери се минаваха въ четене и беседи; спомни си, кога за пръвъ пжть го заведоха въ Ясна поляна... И сѣкашъ пакъ видѣ бѣлобрадия старецъ Толстой съ тихитѣ сиви очи подъ провиснали вежди; съ дългата блуза, като работникъ и съ тихата кротка рѣчь, която проникна дълбоко въ неговата душа и обърна цѣлия му миръ, . . . Не веднажъ е казвалъ той, че само Русия може да даде такъвъ човѣкъ. И още тогава той заблѣнува да се върне въ роденъ край, да се залови за плодотворенъ трудъ и да се вживѣй въ земята, както добрия синъ заживѣва при рождена майка... Едно го само измжчваше, че си е изгубилъ най-хубавитѣ дни по безплодно въртение на сабля. Ала все намираше да се утеша: нѣкога той схващаше, че България е заобиколена отъ врагове и че все пакъ като офицеръ, той може най-полезенъ да ѝ бжде въ трудни времена. И